

În noiembrie 1996 aveam doar 11 ani și l-am văzut de acasă, la televizor, pe președintele Emil Constantinescu de la balconul Universității București în marea euforie publică a alegerii sale cum avea să facă o afirmație care va rămâne întipărită în mintea copilului de atunci: „Nu vor mai fi generații de sacrificiu, vremea generațiilor de sacrificiu a trecut!” M-am uitat cu speranță și mirare la acest om care părea să promită generației tinere de atunci, dar și generației foarte tinere a acelor clipe, generația din care fac parte, ieșirea românilor de sub ceea ce cronicarii medievali defineau de multe secole a fi statul omului „supt vremi”. Părea că pentru românii anilor 2000 se întrezărește un fel de sfârșit al istoriei à la Fukuyama, o ieșire la liman a unei țări în care o treime din populație trăise trauma celui de-al Doilea Război Mondial încheiat cu ocupația sovietică și în care, cu excepția preșcolarilor, mai toți cetățenii de atunci simțiseră pe pielea lor ceea ce a însemnat regimul totalitar comunist.

Din păcate, anii care au trecut repede nu au făcut decât să contrazică teoria entuziastă a președintelui Constantinescu. Generația noastră, generația celor născuți în climatul de frig-foame-frică al anilor 80, generația copiilor anilor 90, ani ai speranței și freamătului intens politico-social, se găsește și ea la rândul ei atrasă în malaxorul generațiilor de sacrificiu. Suntem, domnilor, o generație de sacrificiu „high-tech”, o generație care, deși folosește cele mai revoluționare și S.F. inovații ale tehnologiei informației, care deși este în proporție de peste jumătatea licențiată universitar și puternic legată de lumea cosmopolită a postmodernității, are dificultăți în a-și întemeia o familie mai mare decât aveau străbunii noștri în perioada interbelică, suferă de o rată reală a șomajului care se învâрте undeva în jurul cifrei de 40% și este bântuită de sindromul lipsei de orizont și al incapacității de a răzbi într-un mediu social antivaloric și neconcurențial. Deseori, tineri români onești și cu frică de Dumnezeu, după 18 ani de școală temeinică, se văd nevoiți să-și caute viitorul făcând munci mult inferioare pregătirii lor în țări străine. Guvernările ultimilor ani nu au știut sub nicio formă să ia măsurile care ar fi putut face eliberarea generației 21-35 de ani de astăzi de sub stigmatul „sacrificiul istoric”: stimularea mediului antreprenorial în vederea creșterii numărului locurilor de muncă, oferirea unui climat de reală egalitate de șanse, dezvoltarea mediului concurențial în economie și cultură, încurajarea valorilor autentice din societatea românească și mai presus de orice, investiția în educație și în cercetare. În loc să fie promovate adevăratele valori, cei care s-au perindat pe la guvernare, cu mici excepții, nu au făcut decât să mențină și întrețină rețelele clientelare ale statului neocomunist și să tolereze proliferarea în societatea românească a 2 fermenți de dezagregare morală: șmecheria și parvenitismul.

Consider că în România de azi cea mai dificilă problemă a tinerei generații o reprezintă lipsa locurilor de muncă dublată de lipsa unor perspective profesionale reale pe termen mediu și lung care să le permită acestora să asigure stabilitatea individuală, familială și comunitară necesară continuării și întăririi proiectului de dezvoltare al națiunii române. Există de asemeni și riscul ca numeroși români din noua generație să trăiască până dincolo de pragul maturității într-o continuă fugă de sărăcie care să-i priveze de viața decentă pe care o merită pe deplin. Din păcate astăzi putem vorbi cu greu de o guvernare reală în România, ci mai curând de o „tele-guvernare” socialistă condusă de un „tele-prim-ministru”, o „tele-guvernare” cu numeroase

„realizări” în planul imaginii și propagandei sub care se ascund blocajul general macroeconomic, șomajul uriaș în rândul tinerilor, lipsa investițiilor, birocratismul cronic și fiscalitatea care scade cu un metru și avansează cu doi metri. Cred că România are nevoie tot mai puțin de această ”tele-guvernare” ineficientă și superficială și tot mai mult de un climat guvernamental stimulat pe creșterea productivității și capitalizării coroborate cu relaxarea fiscală. Atunci când mediul economic productiv este stimulat, economia privată dă naștere în chip natural și profitabil locurilor de muncă stabile și bine plătite.

Cred că avem nevoie de o serie de măsuri concrete care ar putea dinamiza dezvoltarea de noi locuri de muncă și ameliora totodată problema șomajului masiv în rândul tinerilor. Dintre acestea aș enumera scutirea de plata tuturor contribuțiilor către stat pe ultimele 2 luni din an a societăților care dovedesc achitarea integrală a obligațiilor fiscale pe primele 10 luni din an dublată de creșterea numărului de angajați în anul în curs cu minim 20%, cât și scutirea de toate obligațiile fiscale pe ultima lună din an a tuturor societăților care, pe lângă achitarea integrală a dărilor către stat în primele 10 luni din an, dovedesc faptul că au crescut numărul angajaților cu o cifră între 10-20% din numărul total de angajați, crearea sub gestiunea CEC-ului a unui fond special de susținere a tinerilor antreprenori care dovedesc performanță în sectoarele producției directe și acordarea de facilități fiscale angajatorilor care preiau forță de muncă tânără calificată în domeniul de activitate al respectivei companii.

Generația noastră are dreptul de a trăi demn și liber în România, tinerii au dreptul de a fi lăsați a construi temeinic într-un mediu în care există respect pentru valoare și poate asigura viitorul națiunii române! Generația mea nu acceptă să fie o generație eșuată!

Daniel Gheorghe
Deputat PNL